

Venstre finder vi det vigtigt, at der ikke kun er uddannelsesstilbud i få enkelte store byer. Uddannelsesstilbudene skal ikke koncentreres på den måde. Det vil heller ikke være til gavn for erhvervslivet, kan man tilføje.

Man har fra forskellige undersøgelser fundet frem til, at det ikke er uddannelsesinstitutioner uden for København og Århus, der er noget i vejen med. Dem er de studerende tilsyneladende tilfredse med, men det er studiemiljøerne, der ikke lokker nok. Det omgivende miljø er derfor vigtigt, og det kunne vi godt gøre noget for at forbedre uden for København og Århus, med andre ord: Lad os få nogle tiltag, der hjælper med at udnytte den allerede eksisterende kapacitet langt bedre.

Vi skal altså hjælpe og opmuntre de kvalificerede unge, som har lyst til at få en uddannelse; men under udbyggelsen af uddannelsessystemet skal vi ikke forhaste os, men hele tiden skele til den øvrige udvikling i samfundet. På den måde kan antallet af afviste mindskes, og samtidig kan vi leve op til vores målsætning om, at uddannelse skal prioriteres meget højt.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Der skal naturligvis ikke føres socialpolitik under dække af uddannelse. Det løser ikke Danmarks problemer på uddannelsesområdet, at der blot åbnes for sluserne til landets videregående uddannelsessteder. Det er for dyrt, det er tidsspilde for den enkelte studerende, og det er rent ud sagt et fupnummer.

Virkeligheden er, at Danmark i disse år konfronteres med en massiv trussel, som vi på grund af en igennem årtier forføjlet uddannelsespolitik ikke er rustet til. Hvad angår uddannelser, og man kunne også sige mange andre steder, har man hvilet på fordums gode renommé, og man er slet ikke fulgt med tiden.

Lighedssamfundet har været et mål i sig selv, og det skal vi så prøve at rette op på nu. Den forføjlede uddannelsespolitik er endda blevet suppleret med forføjlet skattepolitik og meget mere, som ikke er på dagsordenen i dag.

Når nu nogle politikere ønsker fuldstændig fri adgang til de videregående uddannelsessteder på alle områder, må de have overset, at det ikke er mængden, der gør udslaget. Men jeg fremhæver i så fald gerne, at det først og fremmest drejer sig om kvalitet. Kvalitet er ikke noget, alle og enhver har forståelse for, og kvalitet er ikke noget, alle og enhver kan opnå. Det må vi se i øjnene. Det er måske et bedrøveligt

faktum for nogle, men ikke desto mindre er det altså sandt.

Det er en gammel ønskedrøm særligt for socialister, at vi alle skal være lige, og de er desværre villige til at give afkald på variationerne for at opnå dette absurde mål. Denne fejlagtige opfattelse har ført til vores i dag ikke særlig effektive uddannelsesniveauer.

Lad mig lige nævne et par artikler fra den seneste tid. Der stod bl.a. i Politiken den 5. oktober 1996: »Mere forskning af dårligere kvalitet.« Her omtales, at udgifterne til sundhedsvidenskabelig forskning stiger, men at danske forskere citeres mindre i udlandet end nogen sinde før. Problemet er ganske enkelt, at der forskes på et for lavt niveau.

Det skyldes netop, at det i årevis har været tonen, at der skulle være plads til alle, og at det derfor ikke var muligt at stille krav om kvalitet. Det nytter ikke alene at poste penge i uddannelsessystemet og skabe pladser til alle og enhver, som bl.a. Enhedslisten ønsker. Det er den holdning, vi nu skal bryde effektivt med.

Ugebrevet Mandag Morgen har den 21. oktober 1996 en artikel med titlen: »Danmark kan ikke konkurrere på viden.« Her er Danmark sammenlignet med andre OECD-lande, og lad mig sige med det samme: Det ser altså ikke for godt ud.

Vi retter ikke vor position op ved at lave mere uddannelse af dårlig kvalitet; tværtimod skal der satses ensidigt på at forbedre kvaliteten. Det er derfor Fremskridtspartiets faste overbevisning, at adgangskravene skal skærpes, således at de personer, som optages, er de bedst kvalificerede og de bedst motiverede; hertil skal midlerne anvendes. Det er ikke løsningen at poste flere penge ud på endnu flere studerende.

Vi må erkende, at penge ikke løser alle problemerne. OECD-analysen viser f.eks., at vi bruger flere penge pr. elev i folkeskolen til færre elevtimer, samt at udbyttet er faldende. Nok er det ikke folkeskolen, vi diskuterer her i dag, men eksemplet er ret beskrivende.

Der skal være klare målsætninger, og de skal opfyldes. Dette kan kun kontrolleres ved prøver, og adgangskrav er et minimum, som skal suppleres af stopprøver. De videregående uddannelser er ikke beskæftigelsesterapi, men benhårdt arbejde. Kan man ikke stå distancen, må man finde noget andet at lave. Det lyder måske barskt, og det er det måske også, men sådan er virkelighedens verden, sådan må det være. Der er faktisk andre uddannelsesmuligheder for de unge end universiteterne.